

NIET BANG TE KRIJGEN

Mysterieuze verhalen in het Land Van Dendermonde

tekst

Do Van Ranst

met tekeningen van

Wim Finck

Inhoud

7

De Lange Man van Zele

14

Osschaert, de kwelduivel van Hamme

23

De Zwarte Madam uit Berlare

33

Hoe Vuilaerde Schoonaerde werd

41

De bultenaars van Wetteren

54

Kwelgeest Kludde van Wichelen

62

Het kasteel van Laarne

72

Het hemd van de geest te Lebbeke

81

De heks in het bos van Buggenhout

90

En toen?

De Lange Man van Zele

Lisse kon de slaap niet vatten. Ze wilde de slaap niet vatten. De kamer was vreemd.

Het hele huis was vreemd.

Ze woonden toch heerlijk in het vorige huis in het vorige dorp?

Papa wilde verhuizen.

Dat moest voor zijn werk. Ook mama vond het jammer.

Stom werk, dacht Lisse. Stom huis!

Het bed kraakte. De muren kraakten. De luiken kloegen in hun hengsels. De maan was rond en vol en tekende vreemde schijnsels tegen de hoge muren van de kamer.

Sinds ze verhuisd waren naar Zele ging Lisse naar een nieuwe school. Ze had nieuwe klasgenoten. Alles was nieuw. Zelfs haar pyjama was nieuw, met een leeuw en een krokodil erop. Ze hield niet eens van leeuwen. Hoogstens een beetje van krokodillen.

‘Slaap jij nu nog niet, Lisse?’ riep mama van beneden.

‘Jawel!’ riep Lisse terug.

‘Goed dan’, zei mama. ‘Het is al over twaalfen.’ De deur ging dicht.

Spookuur, dacht Lisse. Of hoe hadden Edda en Stip het genoemd? Griezelaar?

Boemansuur? Ze wist het niet meer. Ze wilde het ook niet weten. Lisse staaarde naar het plafond. Een donkere streep bewoog er heen en weer. ‘Een boom’, fluisterde Lisse, met haar hoofd onder het laken. ‘Het is niet meer dan de schaduw van een boom.’ Ze kneep haar ogen stijf dicht en dacht: het is NIET de Lange Man!

Edda en Stip uit haar klas hadden de allereerste schooldag gevraagd of ze wel stoer was.

‘Stoer?’ Lisse begreep het niet goed.

‘Dapper’, zei Edda.

‘Onbevreesd!’ riep Stip uit. Hij plooidde zijn arm voor Lisses ogen en duwde zijn spier onder haar neus.

‘Weet ik niet’, antwoordde Lisse. Ze vond het een rare vraag.

‘Je bent het maar beter wel’, zei een jongen die erbij kwam staan. Hij stak zijn hand uit. ‘Ik ben Deef.’ Lisse keek alleen maar naar zijn hand.

‘Die moet je schudden, trien’, zei Edda.

Iedereen moest lachen. Ineens stonden er wel acht kinderen om haar heen.

Lisse schudde zijn hand. Wat kneep hij hard. Hij keek Lisse aan en zei: ‘Alleen de heldhaftigste der kinderen zijn niet bang van de Lange Man.’

Hij liet haar hand los en grijnsde.

‘De Lange Man?’ piepte Lisse.

Deef knikte. Hij knipoogde naar de anderen.

